

LEDER:
Astrid Grydeland Ersvik

Godt nytt år!

1. januar 2012 gikk startskuddet for Samhandlingsreformen. To nye helselover trådte i kraft; folkehelseloven og helse- og omsorgstjenesteloven. Disse er tenkt å være viktige bidrag for å lykkes med reformens intensjoner; mer forebygging og helhetlige og koordinerte tjenester.

Så langt har diskusjonen i kommuner og foretak handlet om de syke eldre og utskrivningsklare pasienter. Barn og unge nevnes knapt med et ord, verken av politikere eller beslutningstakere.

Betyr det at barn og unge ikke har noen plass i denne reformen, til tross for alle fagre ord om tidlig innsats og mer forebygging?

Sett i lys av siktemålet med reformen fremstår dette som underlig. Selv om forebygging og folkehelsestøtning skal gjennomføre all virksomhet i kommuner og helseforetak og gruppen eldre er sterkt økende, er målgruppen barn og unge helt sentral om vi skal oppnå en langsiktig effekt på folkehelsen. Vi vil få flere barn i Norge frem mot 2025, og dermed også flere foreldre som trenger tidlig innsats, bistand og veiledning fra helsetjenesten. Det er i denne gruppen det største forebyggingspotensialet ligger!

Enkelte mener at primærforebygging ikke er helsetjenestens ansvar og oppgave, det kan frivillige organisasjoner ta seg av. Landsgruppen av helsesøstre er dypt uenige i dette. Helsetjenesten har etter vårt syn et klart ansvar for å arbeide primærforebyggende, gjennom å bidra med vår kompetanse, initiere samarbeidsprosjekt med eks. frivillige organisasjoner, delta på foreldre- og folkemøter, i kampanjer, drive gruppevirksomhet,

barnevaksinasjonsprogram osv. Helsestasjons- og skolehelsetjenestens innsats skal i stor grad være befolkningsrettet og primærforebyggende – det ansvaret verken kan eller skal vi fraskrive oss i den nye reformens tid. Helsesøstre har et særlig ansvar for å bidra til kommunens oversikt over helsetilstanden blant barn og unge, og å sørge for at barn og ungdom ikke uteglemmes når samarbeidsavtaler skal inngås mellom kommune og helseforetak og tiltak planlegges. I en tid med økte behov og knappere ressurser, blir det en viktig og prinsipiell kamp å sørge for at den tidlige forebyggingen ikke taper til fordel for enda mer kurativ virksomhet og kun "forverringsforebygging".

I høst samarbeidet vi med helsedirektoratet om utlysning og vurdering av midler til antimobbebeid.

Svært mange av søknadene bar preg av at kommunene forsøker alle utveier for å skaffe midler til helt ordinær drift, pålagt og anbefalt gjennom forskrifter og veiledere. Ressursene er så knappe at håpet om noen tusen kroner til et prosjekt er det man klammer seg til for å få en noe mer levelig hverdag. En rekke medieoppslag forteller oss om manglende tilgjengelighet, spesielt i skolehelsetjenesten.

Tiden er overmoden for å omsette fagre ord om satsing på tjenesten til handling som monner. Opprett et nasjonalt kompetansesenter så vi får mer kunnskap om effektive tiltak og metoder, og sørg for en minstenorm for bemanning i helsestasjon og i skolehelsetjenesten som ivaretar barn og unges rettigheter! Det er mitt og Landsgruppen av helsesøstres nyttårsønske.

Astrid E. Grydeland Ersvik
LEDER AV LANDSGRUPPEN AV HELSESØSTRE NSF